

[N. P. Andreassen.]

komme ud for de Vanskeligheder, vi lige har været ude i, med de meget lave Forrentningsprocenter.

Det ærede Medlem Hr. Duborg mente, at den nævrende Lov paa dette Omraade ikke havde saa forfærdelig stor Betydning med Hensyn til Renter, ja, jeg havde næsten Indtryk af, at det ærede Medlem mente, at den heller ikke for Afdragenes Vedkommende betød saa forfærdelig meget. Det ærede Medlem glemmer imidlertid selve den Gældssanering, der ligger deri; den Sum, der udgaar ved selve Gældssaneringen, vil jo for mange, mange Tusinders Vedkommende være af afgørende Betydning, saa at de kommer til at sidde sikkert i deres Bedrift og roligt kan arbejde med den; det er det, der er Forholdet i Masser af de Tilfælde, som bliver behandlet i Henhold til Loven om Gældssanering.

Derefter kom det ærede Medlem Hr. Duborg ind paa en Omtale af Ejendoms-skatteerne. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem her, men blot gøre opmærksom paa, at Ejendomsbeskatningen dog er af en helt anden Karakter end det, der her er Tale om. Naar det ærede Medlem udtaler, at det Krav, der i saa Henseende stilles fra en Del af Landbruget, ikke kan afvises, saa ved det ærede Medlem, at hans Parti godt nok afviste Kravet i 1928, dengang det ærede Medlems Parti og Det konservative Folkeparti havde Regeringen her i Landet. At Oppositionen nu Gang paa Gang kræver Ejendomsskatteerne afløst til Trods for den Protest, der rejses af mindst Halvdelen af den samlede Landbrugsbefolkning, kan vi andre dog ikke tage Hensyn til, det maa det ærede Medlem undskyldte.

Som sagt vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til en meget velvillig Behandling.

J. S. Foget: Ingen har mere Grund til at tilslutte sig de to af de her foreslaaede Ændringer end mit Parti og jeg, nemlig Forøgelsen af Udlaanskapitalen og Nedsættelsen af Gældsprocenten for de laansøgende. Saa sent som den 5. April sidste Aar, altsaa for 9 Maaneder siden, forelagde jeg et Lovforslag herom, men alle de fire gamle Partier stemte herimod; for Venstres Vedkommende anbefalede det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen at stemme imod det Forslag, som vi i Dag har hørt samtlige Partier anbefale. Det er imidlertid ikke første Gang, man har maattet give os Ret i vore Forslag, der er adskillige Fortilfælde; man burde blot heraf lære saa meget, at man

altid tog vore velunderbyggede Forslag op straks. Det er imidlertid saadan med gamle Mennesker, at de ofte døjer med at følge med, det samme synes at være Tilfældet med de gamle Partier.

Medens vi saaledes hilser vort gamle Forslag velkommen, er der nogle Forhold, jeg gerne vil drage frem ved denne Lejlighed.

Forslaget om at medtage de Landmænd, der har en Gæld svarende til Ejendoms-skyldværdien, vil vi foreslaa kommer til at træde i Kraft straks — efter Lovforslaget skal det først gælde fra 1. April 1940. Hvorfor skal vi udsætte til i Morgen det, der kan gøres i Dag? Adskillige af disse Landmænd trænger lige saa haardt til Gældssanering som de med større Gæld. Naar man er gaaet ind for dette udvidede Princip, kunde man lige saa godt lade det træde i Kraft straks. Jeg har, hver Gang vi har behandlet denne Lov, fremdraget det urimelige i, at man afslaaer at lade Akkordlaanene gaa med ind under Gælds-saneringen. Vi skal herefter behandle et Forslag om at fordoble Afdragstiden for Akkordlaanene; Afdragstiden bliver derved saa nogenlunde den samme som for Gælds-saneringslaanene. Hvorfor ikke forenkle Administrationen ved at slaa disse to Laaneformer sammen? — hvis ikke det er et bevidst Led i Regeringens Bestræbelser for at bekæmpe Arbejdsløsheden at opretholde den tungest mulige Administration. Jeg saa gerne, at Ministeren udtalte sig vedrørende dette Spørgsmaal.

Jeg har en anden Anke mod Administrationen af Gældssaneringsloven, nemlig den, at man er alt for utilbøjelig til at ville anerkende Gæld, der blot i nogen Maade lugter af Familiekapital. Det er efter min Mening ganske uholdbart at afvise en Gældspost, blot fordi Kreditor er i Familie med Laansøgeren, og det er det i ganske særlig Grad i disse Aar, hvor det er praktisk talt umuligt at opnaa Laan i sekundære Anbringelser i Landbrugsejendomme. Under saadanne Forhold er det ofte nødvendigt, at Laansøgeren gaar til en eventuelt mere velstillet Del af Familien og opnaar et Laan, men det er efter Bevillingsudvalgets Mening straffbart og straffes med, at man nægter saadan Gælds Medtagelse i Opgørelsen. Dette Forhold vil jeg meget gerne henstille bliver bragt til Ophør. Familiegæld er som Regel lige saa effektiv en Gæld som al anden.

Forslaget om at fordoble Renten for det første Aar fra 1½ til 3 pCt. maa vi gaa imod. Hvorfor skal Laansøgerne ikke i saa Henseende stilles lige? Jeg husker